

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 16 lipca 2015 r. *

Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna i przemysłowa — Dyrektywa 2004/48/WE — Artykuł 8 ust. 3 lit. e) — Sprzedaż towarów naruszających prawo — Prawo do informacji w kontekście postępowania dotyczącego naruszenia prawa własności intelektualnej — Uregulowanie państwa członkowskiego zezwalające instytucjom bankowym na odmowę uwzględnienia wniosku o udzielenie informacji dotyczących rachunku bankowego (tajemnica bankowa)

W sprawie C-580/13

mającej za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) postanowieniem z dnia 17 października 2013 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 18 listopada 2013 r., w postępowaniu:

Coty Germany GmbH

przeciwko

Stadtsparkasse Magdeburg,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: L. Bay Larsen, prezes izby, K. Jürimäe, J. Malenovský (sprawozdawca), M. Safjan i A. Prechal, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Cruz Villalón

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Coty Germany GmbH przez M. Fiebiga, Rechtsanwalt,
- w imieniu Stadtsparkasse Magdeburg przez N. Grossa, Rechtsanwalt,
- w imieniu rządu niemieckiego przez T. Henzego i J. Kemper, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez F. Bulsta i F. Wilmana, działających w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: niemiecki.

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 16 kwietnia 2015 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 8 ust. 3 lit. e) dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. L 157 z dnia 2 czerwca 2004 r., s. 195 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 17, t. 2, s. 32).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między Coty Germany GmbH (zwaną dalej „Coty Germany”), spółką będącą właścicielem praw własności intelektualnej, a instytucją bankową – Stadtparkasse Magdeburg (zwaną dalej „Stadtparkasse”), dotyczącego odmowy ze strony Stadtparkasse udzielenia Coty Germany informacji dotyczących rachunku bankowego.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Motywy 2, 10, 13, 15, 17 i 32 dyrektywy 2004/48 brzmią następująco:

„(2) Ochrona własności intelektualnej ma umożliwiać wynalazcy lub twórcy uzyskiwanie prawnie uzasadnionych korzyści ze swego wynalazku lub dzieła. Powinna też umożliwiać jak najszersze upowszechnianie dzieł, idei i nowego know-how. Jednocześnie nie może ograniczać wolności słowa, swobodnego przepływu informacji ani ochrony danych osobowych, z ochroną danych w Internecie włącznie.

[...]

(10) Celem niniejszej dyrektywy jest zbliżenie systemów prawnych w celu zapewnienia wysokiego, równoważnego i jednakowego poziomu bezpieczeństwa na rynku wewnętrznym.

[...]

(13) Niezbędne jest możliwie jak najszersze zdefiniowanie zakresu stosowania niniejszej dyrektywy, tak aby obejmowała wszystkie prawa własności intelektualnej objęte przepisami wspólnotowymi w tej dziedzinie i/lub prawem wewnętrznym danego państwa członkowskiego [...].

[...]

(15) Niniejsza dyrektywa nie wpływa na prawo materialne w zakresie własności intelektualnej, dyrektywę 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych [(Dz.U. L 281, s. 31)], dyrektywę 1999/93/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnotowych ram w zakresie podpisu elektronicznego [(Dz.U. 2000, L 13, s. 12)] oraz na dyrektywę 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego, w ramach rynku wewnętrznego [(Dz.U. L 178, s. 1)].

[...]

(17) Przewidziane w niniejszej dyrektywie środki, procedury i środki naprawcze w każdym przypadku powinny być ustalane tak, aby w należyty sposób uwzględniały specyfikę sprawy, włączając szczególne cechy każdego prawa własności intelektualnej, i w stosownym przypadku umyślny lub nieumyślny charakter naruszenia.

[...]

(32) Niniejsza dyrektywa respektuje prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej [zwanej dalej »kartą«]. W szczególności niniejsza dyrektywa zmierza do zapewnienia pełnego poszanowania praw określonych w art. 17 ust. 2 [karty]”.

4 Zgodnie z art. 2 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/48:

„Niniejsza dyrektywa nie wpływa na:

a) wspólnotowe przepisy regulujące prawo materialne w zakresie własności intelektualnej, dyrektywę 95/46/WE, dyrektywę 1999/93/WE lub dyrektywę 2000/31/WE, a zwłaszcza art. 12–15 dyrektywy 2000/31/WE”.

5 Artykuł 8 dyrektywy 2004/48, zatytułowany „Prawo do informacji”, ma następujące brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, że, w kontekście postępowania sądowego dotyczącego naruszenia prawa własności intelektualnej oraz w odpowiedzi na uzasadnione i proporcjonalne żądanie powoda, właściwe organy sądowe mogą nakazać przedstawienie informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług naruszających prawo własności intelektualnej przez naruszającego i/lub jakąkolwiek inną osobę, u której:

- a) stwierdzono posiadanie na skalę handlową towarów naruszających prawo;
- b) stwierdzono wykonywanie na skalę handlową usług naruszających prawo;
- c) stwierdzono dostarczanie na skalę handlową usług stosowanych w działaniach naruszających prawo;

lub która

d) została przez osobę określoną w lit. a), b) lub c) wskazana jako zaangażowana w produkcję, wytwarzanie lub dystrybucję towarów albo dostarczanie usług.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, zawiera, jeśli stosowne:

- a) nazwy i adresy producentów, wytwórców, dystrybutorów, dostawców oraz innych poprzednich posiadaczy towarów lub usług, jak również przewidywanych hurtowników i detalistów;
- b) informację o ilości wyprodukowanych, wytworzonych, wysłanych, otrzymanych lub zamówionych towarów lub usług, o które chodzi, jak również o cenach otrzymanych za nie.

3. Ustępy 1 i 2 stosuje się bez uszczerbku dla innych przepisów ustawowych, które:

- a) przyznają podmiotowi uprawnionemu prawa do otrzymania pełniejszej informacji;
- b) regulują stosowanie informacji przekazanej na mocy niniejszego artykułu w postępowaniach cywilnych lub karnych;

- c) określają odpowiedzialność za niewłaściwe wykorzystanie prawa do informacji; lub
 - d) umożliwiają odmowę przekazania informacji, które zmusiłyby osobę określoną w ust. 1 do przyznania się do udziału lub udziału bliskich krewnych w naruszeniu prawa własności intelektualnej;
- lub
- e) zarządzają ochroną poufności źródeł informacji lub przetwarzania danych osobowych”.
- 6 Artykuł 2 dyrektywy 95/46, zatytułowany „Definicje”, stanowi:

„Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) »dane osobowe« oznacza[ją] wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej (»osoby, której dane dotyczą«); osoba możliwa do zidentyfikowania to osoba, której tożsamość można ustalić bezpośrednio lub pośrednio, szczególnie przez powołanie się na numer identyfikacyjny lub jeden bądź kilka szczególnych czynników określających jej fizyczną, fizjologiczną, umysłową, ekonomiczną, kulturową lub społeczną tożsamość;
- b) »przetwarzanie danych osobowych« (»przetwarzanie«) oznacza każdą operację lub zestaw operacji dokonywanych na danych osobowych przy pomocy środków zautomatyzowanych lub innych, jak np. gromadzenie, rejestracja, porządkowanie, przechowywanie, adaptacja lub modyfikacja, odzyskiwanie, konsultowanie, wykorzystywanie, ujawnianie poprzez transmisję, rozpowszechnianie lub udostępnianie w inny sposób, układanie lub kompilowanie, blokowanie, usuwanie lub niszczenie;

[...]”.

Prawo niemieckie

- 7 Markengesetz (ustawa o znakach towarowych) z dnia 25 października 1994 r. (BGBl. 1994 I, s. 3082), zmieniona ustawą z dnia 19 października 2013 r. (BGBl. 2013 I, s. 3830) (zwana dalej „Markengesetz”), w § 19, zatytułowanym „Prawo do informacji”, stanowi:

„(1) Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia handlowego może w wypadkach wskazanych w §§ 14, 15 i 17 domagać się od sprawcy naruszenia bezzwłocznego udzielenia informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług zawierających niezgodne z prawem oznaczenie.

(2) W przypadku oczywistego naruszenia lub w przypadkach, kiedy właściciel znaku towarowego lub oznaczenia handlowego wytoczył powództwo przeciwko sprawcy naruszenia, prawo to przysługuje (bez uszczerbku dla ust. 1) także wobec osoby, która na skalę handlową:

1. znajdowała się w posiadaniu towaru stanowiącego naruszenie prawa,
2. korzystała z usługi stanowiącej naruszenie prawa,
3. świadczyła usługi wykorzystywane w działalności stanowiącej naruszenie prawa lub

4. na podstawie informacji przekazanych przez osoby, o których mowa w pkt 1, 2 lub 3, brała udział w produkcji, wytwarzaniu lub dystrybucji przywołanych towarów lub w świadczeniu wspomnianych usług,

chyba że osoba ta byłaby uprawniona do odmowy składania zeznań w postępowaniu przeciwko sprawcy naruszenia na podstawie §§ 383–385 Zivilprozessordnung [(kodeksu postępowania cywilnego)]. W wypadku sądowego wystąpienia z wnioskiem o udzielenie informacji zgodnie ze zdaniem pierwszym sąd może, na wniosek, zawiesić postępowanie przeciwko sprawcy naruszenia do czasu rozstrzygnięcia sporu dotyczącego prawa do informacji. Osoba zobowiązana do udzielenia informacji może domagać się od poszkodowanego zwrotu kosztów spowodowanych udzieleniem rzeczonych informacji.

[...]”.

- 8 Paragraf 383 kodeksu postępowania cywilnego w wersji opublikowanej w dniu 5 grudnia 2005 r. (BGBl. 2005 I, s. 3202), zatytułowany „Odmowa składania zeznań z przyczyn osobistych”, w ust. 1 stanowi:

„Prawo do odmowy składania zeznań przysługuje:

[...]

6. osobom, którym z uwagi na ich funkcję, stanowisko lub zawód powierzane są informacje, których zachowanie w tajemnicy jest wymagane ze względu na ich charakter lub na podstawie przepisu prawnego; prawo do odmowy składania zeznań dotyczy wyłącznie okoliczności objętych obowiązkiem zachowania tajemnicy”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

- 9 Coty Germany zajmuje się produkcją i sprzedażą perfum i posiada licencję wyłączną na wspólnotowy znak towarowy Davidoff Hot Water, zarejestrowany pod nr 968661 dla produktów perfumeryjnych.
- 10 W styczniu 2011 r. Coty Germany nabyła za pośrednictwem internetowej platformy aukcyjnej flakon perfum opatrzony znakiem towarowym Davidoff Hot Water. Kwotę odpowiadającą cenie tego towaru przekazała na wskazany przez sprzedawcę rachunek bankowy prowadzony przez Stadtparkasse.
- 11 Po stwierdzeniu, że zakupiony przez nią towar narusza prawo, Coty Germany zwróciła się do operatora platformy aukcyjnej o podanie jej prawdziwego nazwiska posiadacza konta, z którego sprzedano perfumy, jako że sprzedaż została dokonana pod pseudonimem. Wskazana osoba przyznała, iż jest posiadaczem konta, ale zaprzeczyła, aby dokonała sprzedaży tego produktu, i powołując się na przysługujące jej prawo do zachowania milczenia, odmówiła udzielenia dalszych informacji.
- 12 Coty Germany zwróciła się do Stadtparkasse o podanie, na podstawie § 19 ust. 2 Markengesetz, nazwiska i adresu posiadacza rachunku bankowego, na który przekazała ona kwotę odpowiadającą cenie zakupionego towaru naruszającego prawo. Stadtparkasse, powołując się na tajemnicę bankową, odmówiła udzielenia tej informacji.
- 13 Coty Germany wytoczyła powództwo przed Landgericht Magdeburg (sąd krajowy w Magdeburgu), który zobowiązał Stadtparkasse do ujawnienia żądanych informacji.
- 14 Oberlandesgericht Naumburg (wyższy sąd krajowy w Naumburgu), sąd apelacyjny, do którego zwróciła się Stadtparkasse, uchylił wyrok wydany w pierwszej instancji i uznał, że wniosek o przekazanie spornych przedmiotowych informacji nie był zasadny w świetle § 19 ust. 2 pkt 3 Markengesetz.

- 15 Oberlandesgericht Naumburg uznał bowiem, że o ile usługi świadczone przez Stadtparkasse, w tym przypadku prowadzenie rachunku bieżącego, zostały wykorzystane w celu wykonywania działalności naruszającej prawo, o tyle Stadtparkasse, jako instytucja bankowa, miała prawo, na podstawie § 19 ust. 2 zdanie pierwsze Markengesetz w związku z § 383 ust. 1 kodeksu postępowania cywilnego, do odmowy składania zeznań w kontekście postępowania cywilnego.
- 16 Sąd ten uznał, że wniosku takiego nie podważa wykładnia, jakiej należy poddać te przepisy w świetle dyrektywy 2004/48.
- 17 Coty Germany wniosła skargę kasacyjną do Bundesgerichtshof (federalnego trybunału sprawiedliwości), podtrzymując swoje żądania. Powziąwszy wątpliwości co do tego, jak należy interpretować dyrektywę 2004/48, a w szczególności jej art. 8, Bundesgerichtshof postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 8 ust. 3 lit. e) dyrektywy 2004/48 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisowi krajowemu, który w przypadku takim jak w postępowaniu głównym zezwala instytucji bankowej na odmowę przedstawienia informacji, stosownie do art. 8 ust. 1 lit. c) tej dyrektywy, dotyczącej nazwiska i adresu posiadacza rachunku, z powołaniem się na tajemnicę bankową?”.

W przedmiocie dopuszczalności

- 18 Stadtparkasse podnosi zarzut niedopuszczalności wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, twierdząc, że spór rozpatrywany przez sąd odsyłający nie podlega dyrektywie 2004/48, lecz wyłącznie prawu krajowemu, a to dlatego, że wniosek o udzielenie informacji, którego dotyczy postępowanie główne, nie wchodzi w zakres postępowania w sprawie naruszenia prawa własności intelektualnej, lecz w zakres postępowania w sprawie oczywistego naruszenia praw związanych ze wspólnotowym znakiem towarowym. Tymczasem zdaniem Stadtparkasse taka sprawa nie jest objęta dyrektywą 2004/48.
- 19 W tej kwestii należy stwierdzić, jak wskazał rzecznik generalny w pkt 20 opinii, że wniosek o udzielenie informacji złożony w kontekście postępowania w sprawie oczywistego naruszenia praw związanych ze znakiem towarowym wchodzi w zakres zastosowania art. 8 ust. 1 dyrektywy 2004/48.
- 20 Wniosek taki znajduje potwierdzenie w motywie 13 dyrektywy 2004/48, zgodnie z którym niezbędne jest możliwie jak najszersze zdefiniowanie zakresu stosowania tej dyrektywy, tak aby obejmowała ona wszystkie prawa własności intelektualnej objęte przepisami wspólnotowymi w tej dziedzinie lub prawem wewnętrznym danego państwa członkowskiego. Należy zatem przyjąć, że dyrektywa ta ma również zastosowanie do postępowania w sprawie oczywistego naruszenia praw związanych ze znakiem towarowym.
- 21 Tym samym wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym należy uznać za dopuszczalny.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 22 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający zmierza zasadniczo do ustalenia, czy art. 8 ust. 3 lit. e) dyrektywy 2004/48 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi, który w sytuacji takiej jak ta w postępowaniu głównym zezwala instytucji bankowej na odmowę udzielenia informacji, w kontekście art. 8 ust. 1 lit. c) tej dyrektywy, dotyczącej nazwiska i adresu posiadacza rachunku, z powołaniem się na tajemnicę bankową.

- 23 Po pierwsze, należy wskazać, że z brzmienia z art. 8 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2004/48 wynika, że państwa członkowskie powinny zapewnić, iż w kontekście postępowania sądowego dotyczącego naruszenia prawa własności intelektualnej oraz w odpowiedzi na uzasadnione i proporcjonalne żądanie powoda właściwy sąd może nakazać przedstawienie informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług naruszających prawo własności intelektualnej przez każdą osobę, co do której stwierdzono, że świadczy ona na skalę handlową usługi stosowane w działaniach naruszające prawo.
- 24 Przepis ten należy odczytywać w świetle motywu 17 dyrektywy, zgodnie z którym przewidziane w tej dyrektywie środki, procedury i środki naprawcze w każdym przypadku powinny być ustalane tak, aby w należyty sposób uwzględniały szczególne cechy każdego prawa własności intelektualnej i, w stosownym przypadku, umyślny lub nieumyślny charakter naruszenia.
- 25 Po drugie, z art. 8 ust. 3 lit. e) dyrektywy 2004/48 wynika, że jej art. 8 ust. 1 stosuje się bez uszczerbku dla innych przepisów ustawowych, które regulują ochronę poufności źródeł informacji lub przetwarzania danych osobowych.
- 26 Bezsporne jest, że instytucja bankowa taka jak ta, której dotyczy postępowanie główne, może być objęta art. 8 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2004/48. Bezsporne jest także, że przekazanie przez taką instytucję bankową nazwisk i adresów jednego z jej klientów jest przetwarzaniem danych osobowych, zdefiniowanym w art. 2 lit. a) i b) dyrektywy 95/46.
- 27 Przepis krajowy taki jak ten, którego dotyczy postępowanie główne, zezwalający instytucji bankowej na nieprzekazywanie informacji żądanych w kontekście postępowania cywilnego z powołaniem się na tajemnicę bankową, może więc mieścić się w zakresie zastosowania art. 8 ust. 3 lit. e) dyrektywy 2003/48.
- 28 Artykuł 8 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2004/48 oraz jej art. 8 ust. 3 lit. e), czytane łącznie, wymagają poszanowania odmiennych praw. Konieczne jest bowiem, by były przestrzegane z jednej strony prawo do informacji, a z drugiej strony prawo do ochrony danych osobowych.
- 29 Prawo do informacji, które powinno przysługiwać powodowi w kontekście powództwa dotyczącego naruszenia jego prawa własności, ma bowiem na celu umożliwienie stosowania oraz skonkretyzowanie prawa podstawowego do skutecznego środka prawnego, zagwarantowanego w art. 47 karty, oraz zapewnienie w ten sposób skutecznego wykonywania prawa własności, którego część stanowi prawo własności intelektualnej, chronione w art. 17 ust. 2 karty. Jak bowiem wskazał rzecznik generalny w pkt 31 opinii, pierwsze z tych praw podstawowych jest narzędziem niezbędnym dla ochrony drugiego z nich.
- 30 Prawo do ochrony danych osobowych, przysługujące osobom wskazanym w art. 8 ust. 1 dyrektywy 2004/48, stanowi część przysługującego każdemu prawa do ochrony dotyczących go danych osobowych, co gwarantują art. 8 karty oraz dyrektywa 95/46.
- 31 Jeżeli chodzi o te prawa, z motywu 32 dyrektywy 2004/48 wynika, że dyrektywa ta szanuje prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w karcie. W szczególności ma ona na celu zapewnienie pełnego poszanowania własności intelektualnej zgodnie z art. 17 ust. 2 karty.
- 32 Jednocześnie, jak wynika z art. 2 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/48 oraz z jej motywów 2 i 15, ochrona własności intelektualnej nie może ograniczać między innymi ochrony danych osobowych, a zatem dyrektywa 2004/48 nie może w szczególności negatywnie wpływać na dyrektywę 95/46.

- 33 Tak więc rozpatrywany wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym każe zająć się kwestią koniecznego pogodzenia wymogów związanych z ochroną poszczególnych praw podstawowych, a mianowicie z jednej strony prawa do skutecznego środka prawnego i prawa własności intelektualnej, a z drugiej strony – prawa do ochrony danych osobowych (zob. podobnie wyrok *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, pkt 65).
- 34 W tej kwestii należy, po pierwsze, przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału prawo Unii wymaga, by przy transpozycji dyrektyw państwa członkowskie oparły się na takiej ich wykładni, która pozwoli na zapewnienie odpowiedniej równowagi między poszczególnymi prawami podstawowymi chronionymi w porządku prawnym Unii. W konsekwencji przy przyjmowaniu środków mających na celu transpozycję rzeczonych dyrektyw władze i sądy państw członkowskich są zobowiązane nie tylko dokonywać wykładni swojego prawa krajowego w sposób zgodny ze wspomnianymi dyrektywami, lecz także nie opierać się na takiej wykładni tych dyrektyw, która pozostawałaby w konflikcie ze wspomnianymi prawami podstawowymi lub z innymi ogólnymi zasadami prawa Unii (zob. wyrok *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, pkt 70).
- 35 Po drugie, należy wskazać, że w art. 52 ust. 1 karty uściślono, iż wszelkie ograniczenie wykonywania praw i wolności uznanych w karcie powinno przestrzegać istotnej treści tych praw i wolności, a także że z orzecznictwa Trybunału wynika, iż środek, który prowadzi do kwalifikowanego naruszenia prawa chronionego kartą, powinien zostać uznany za środek niespełniający wymogu zapewnienia takiej odpowiedniej równowagi między prawami podstawowymi, które należy pogodzić (zob., w odniesieniu do nakazu, wyroki: *Scarlet Extended*, C-70/10, EU:C:2011:771, pkt 48, 49; a także *SABAM*, C-360/10, EU:C:2012:85, pkt 46, 47).
- 36 W niniejszej sprawie przepis krajowy, którego dotyczy postępowanie główne, pozwala instytucji bankowej na powołanie się na tajemnicę bankową dla celów odmowy udzielenia, w kontekście art. 8 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2004/48, informacji dotyczących nazwiska i adresu posiadacza rachunku bankowego, przy założeniu, że o ile art. 8 ust. 1 tej dyrektywy oczywiście nie uznaje autonomicznego prawa do informacji, które to prawo jednostki mogłyby wykonywać bezpośrednio wobec sprawcy naruszenia lub osób wskazanych w art. 8 ust. 1 lit. a)–d) rzeczonej dyrektywy, o tyle przepis ten nakłada jednak na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia, że informację taką będzie można uzyskać w drodze postępowania sądowego.
- 37 Okazuje się, że przepis krajowy, którego dotyczy postępowanie główne, rozpatrywany odrębnie, pozwala na taką odmowę w sposób nieograniczony, ponieważ jego treść nie zawiera ani warunku, ani uszczegółowienia; sprawdzić to powinien jednak sąd odsyłający.
- 38 Tak więc tego rodzaju przepis prawa krajowego, rozpatrywany odrębnie, może zakłócać prawo do informacji uznane w art. 8 ust. 1 dyrektywy 2004/48 i może zatem, jak wynika z pkt 29 niniejszego wyroku, być przepisem nieprzestrzegającym prawa podstawowego do skutecznego środka prawnego oraz prawa podstawowego własności intelektualnej.
- 39 W tej kwestii należy zauważyć, że takie nieograniczone i bezwarunkowe zezwolenie na powoływanie się na tajemnicę bankową może udaremnić należyte uwzględnianie szczególnych cech każdego prawa własności intelektualnej i, w stosownym przypadku, umyślnego lub nieumyślnego charakteru naruszenia w procedurach przewidzianych w dyrektywie 2004/48 i w środkach podejmowanych przez właściwe organy krajowe, w szczególności gdy organy te zamierzają nakazać przekazanie niezbędnych informacji na podstawie art. 8 ust. 1 tej dyrektywy.
- 40 Wynika stąd, że takie zezwolenie, poprzez zobowiązanie instytucji bankowej do przestrzegania tajemnicy bankowej, może skutkować kwalifikowanym naruszeniem – w kontekście art. 8 dyrektywy 2004/48 – skutecznego wykonywania prawa podstawowego własności intelektualnej, i to z korzyścią dla prawa osób, o których mowa w art. 8 ust. 1 dyrektywy 2004/48, do ochrony dotyczących ich danych osobowych.

- 41 Z powyższych rozważań wynika, że przepis krajowy taki jak ten, którego dotyczy postępowanie główne, rozpatrywany odrębnie, może skutkować kwalifikowanym naruszeniem prawa podstawowego do skutecznego środka prawnego oraz, w konsekwencji, prawa podstawowego własności intelektualnej, przysługujących posiadaczom tych praw, oraz że w związku z tym przepis ten nie przestrzega wymogu polegającego na zapewnieniu odpowiedniej równowagi między poszczególnymi prawami podstawowymi wyważonymi w art. 8 dyrektywy 2004/48.
- 42 Do sądu odsyłającego należy jednak ustalenie, czy w rozpatrywanym prawie krajowym istnieją ewentualnie inne sposoby lub inne środki prawne umożliwiające właściwym organom sądowym nakazanie, by informacje dotyczące tożsamości osób, które obejmuje art. 8 ust. 1 dyrektywy 2004/48, zostały udzielone, do szczególnych cech każdego przypadku, zgodnie z motywem 17 tej dyrektywy.
- 43 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że na przedłożone pytanie należy udzielić następującej odpowiedzi: art. 8 ust. 3 lit. e) dyrektywy 2004/48 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu takiemu jak ten w postępowaniu głównym, który zezwala instytucji bankowej, w sposób nieograniczony i bezwarunkowy, na odmowę udzielenia informacji, w kontekście art. 8 ust. 1 lit. c) tej dyrektywy, dotyczącej nazwiska i adresu posiadacza rachunku, z powołaniem się na tajemnicę bankową.

W przedmiocie kosztów

- 44 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 8 ust. 3 lit. e) dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu takiemu jak ten w postępowaniu głównym, który zezwala instytucji bankowej, w sposób nieograniczony i bezwarunkowy, na odmowę udzielenia informacji, w kontekście art. 8 ust. 1 lit. c) tej dyrektywy, dotyczącej nazwiska i adresu posiadacza rachunku, z powołaniem się na tajemnicę bankową.

Podpisy